

PLANINAR

Vjesnik „Hrvatskoga planinarskoga društva“

U ZAGREBU.

»Planinar« izlazi svaka dva mjeseca pod dva broja na 16 stranica, izdaje ga »Hrv. plan. društvo. — Godišnja pretplatnina a ujedno članarina jest 6 K; pojedini broj stoji 1 K. — Novci se šiljaju društvenom blagajniku g. **Ivanu Exneru**, uraru i draguljaru, Petrinjska ulica br. 7. naprotiv Sudničke ul. na Zrinjskom trgu. — Upravu i uredništvo vodi privremenio prof. **Vjekoslav Novotni**, gornjogradska gimnazija.

Broj 5. i 6.

Za svibanj i lipanj 1906.

God. IX.

Na Vesuvu.

Moj drugi uzlaz.

(Napisao prof. dr. Hinko pl. Hranilović.)

(Svršetak.)

U nekoliko maha istina osvjedočio sam se, da je gotova šala penjati se, dok je gotovo nemoguće istim se putem niz osovne stijene vratiti bez tudje pomoći; a priznati moram po istini, da sam imao nakanu »zum Rückzuck blasen«, ali sve to mi nije zadavalo briga, već mi se sve činilo kao neki račun o većem ili manjem tjelesnom naporu.

Atrij je naime neprohodni i radi mnogih pukotina, iz kojih još uvijek udaraju ubitačni plinovi, veoma pogibeljan predjel Vesuva, kuda rijetko kada koji čovjek zaluta; a i položaj mu je takvi, da se sa vrha Vesuva ne može lasno pregledati, a sa Somme tek onda, kada bi se tko na njenom rubu potrebuške legao i naumice u bezdan gledao. Zato na ovoj strani Vesuva ne ima ni puteva, a kuće su na vanjskoj strani Somme. Iz Atrija ne vode ni nogostupi uz Sommu, koja se gotovo osovno u Atrij ruši. Zato sam za uzlaz morao upotrijebiti vododerine t. j. uzani žlijeb, koji se prema visini sve više suzuje, a poprijeko je 1 metar širok pa 1—2 metra duboko u kam usiječen.

Nekim instinktom odabrao sam brazdu u prilično obrasлом predjelu. Istina da sam si toga radi mjestimice morao krčiti uzlaz kroz šikaru, neugodan posao, jer sam ga glavom i ramenima morao obavljati, no zato sam imao i više uprišta, bez kojih jamačno ne bi bio nikada došao do grebena Somme. Osim toga mi zelen često zastiraše pogled na dol, pa držim, da me je to čuvalo od vrtoglavice.

Nakon teške borbe od $1\frac{1}{2}$ sata dokopah se grbine Somme. Dubokim uzdahom bacim se na tlo, da otpočinem i ohladim, jer unatoč dosta niske temperature (10° C.) ipak sam bio sav mokar. Da se ne prehladim — jer grbina

Somme uzana je, gotovo kao sljeme kuće, i dosta hladno »povjetarce« nije ni tlo grijalo — podignem trudne svoje kosti. No saći sa Somme na protivnoj strani nije bilo moguće.

Pod sobom opazim vinograde i po njima radnike; posve blizu, ali duboko ispod sebe! Kako do njih doći? Na vanjskoj strani Somme leži vulkanički pepeo, tu su vododerine mnogo veće, tako velike, da o kakvom slazu nije bilo ni govor. Jedna se redaše za drugom, no rastavljene tek tankim zidom vulkaničkoga pepela. Poći do kraja Somme značilo je po noći lutati Vesuvom, a to bi bila sigurna smrt. Trebalo je naći izlaza iz ove dileme.

Sunce se spremasže zalazu, a činilo mi se, da već i vinogradari svršavaju svoj težački posao. Napokon se odlučim od njih pomoći zatražiti. Ako mi i ne bi pomogli, bar će se znati, da sam na grbini Somme interniran. Potražim dakle jedan od pregrada vododerina, koji mi se u tom času pričinjavaju kao ogromni nosovi, što strše iz Somme. Pretražim ga i vidim, dosta je to tvrda naslaga pepela, zajašim ga, jer hodati mi se je odviše vratolomno činilo, te se izguram kojih 20 m. od grbine Somme; tim sam vinogradarima došo upravo nekako nad glavu. Viknem! Da, ne čuje ni jedan! Zabavljeni svojim poslom ne gledaju oni po visinama. Dosjetim se, da će ih nabacivanjem upozoriti na sebe. Gledam moj zid, ali tu su sami maleni lahki komadići pepela; što bi bio dao za jedan grumen lave! Bacam te komadiće, ali nitko se ni ne obazre. I sada tek opazim, da je dubina velika, jer unatoč čistoći zraka nisam vidio, gdje je moj sitniš bio pao. Imao sam doduše revolver uza se i nož, ali bez tih nisam htio ostati. Nema druge nego se vratiti do grbine Somme, tamo pobrati grumena tvrde lave i onda opet zajahati zid i započeti bombardovati. A bogme bijaše periculum in mora; trebalo je žuriti se, jer još par časa, pa odoše moji spasitelji zajedno sa suncem. A onda sam mogao u visini od 1000 m. na prostoru 10 koraka širokom postati zagonetkom okoline. Već sam smislio — sve puzajući po mom zidu — kako će nabrati nešto goriva pa naložiti vatru te sa ostatcima moga provijanta dobro gospodariti, da mi još za jutro nešto ostane. Glede cijele te stvari nisam bio baš osobito zabrinut, jer za čudo nisam bio osobito žedan. Moje staklo bijaše odavna prazno, ali bud hladni zrak bud napetost živaca bijaše uzrok, da jezdeći sve bliže grbini nisam osjećao žedje.

Poberem nekoliko komada lave, natrpam si džepove, uzmem jednu kladu pod pazuh te započnem na novo svoje smicanje po hrapavoj stijeni. Na sreću sam imao hlače dvostruko podstavljene, jer sam veliki dio Italije na kotaču prošao — još na onom visokom. U neku ruku bijahu i ove hlače jedan faktor moje osnove, jer obične haljine bile bi već na jednoj ekskurziji po onoj oštroy stijeni uništene. Spuštam se po drugi put do kraja zida, a baš u pravi čas. Neki bijahu već svoje oruđe odložili te čekahu na svoje drugove, da svrše posao. To bijaše i moja sreća. Jer kada sam najveći grumen bacio, odmah se ti težaci počeše ogledavati i medjusobno upozorivati na tu pojavu. Gledaju u vis, ja se derem i bacam — ali oni mene ne vide.

Sunce bijaše već toliko sašlo, da je sjena Vezuva pala na Sommu, a kako

sam ja, odjeven u sivi štajerski »loden«, posve po boji priličio pepeljastomu zidu, na kom sam čučio, nije me nijedan od težaka opazio. Taj čas mi bijaše gorak! Ja sam ih u golom vinogradu — bilo je u ožujku — posve dobro razabirao, čuo sam dapače pojedine glasove, ali oni me nisu ni čuli ni vidili. Sa visine glas teško dopire u dubinu, moj glas nije imao od nikud odraza, a osim toga u prostoj visini moga položaja ipak zrak nešto strujao; njihov pako odbijajući se od stijena lasno je do mene segnuo.

Već htjedoh i opet natrag, kada si po običaju promislim, koja bi još pomagala imao pri ruci, da im se javim. Da im bacim kapu, onda bi odmah vidili, da to od čovjeka dolazi; no dali će dobaciti i da li će me vidjeti? Ne, ne ide! Al dosjetim se još svog revolvora. Opalim tri hitca zaredice. Sada me opaziše! Nošenje oružja i uporaba njegova jesu u Italiji pod tako strogom kontrolom, da je puščani hitac vani ispaljen odmah predmet općeg interesa. Jedva odjeknuše hitci, kada začujem glas iz vinograda, koji pita: Što je to? Ja se nagnem niz stijenu, da mi se glas ne gubi, te opetovanom zovnem. I — to se Talijanu mora priznati, da se veoma brzo znade snaći u najčudnjim okolnostima — u mjesto da pobjegnu, kako bi valjda seljak gdje drugdje učinio, odazove mi se glas iz dubine, što želim. Brzo im rečem, što i kako. Uputiše me rukama, da idem na lijevo i da mi idu u susret. Za pol sata se sastanem s mojim novim prijateljima, a za jedan sat bio sam u Otajanu. Tu se nadju i kola, te sam za vrijeme večere sjedio u mojoj običnoj restauraciji.

To bijaše moj drugi uzlaz na Vezuv.

Na vrelu Bune.

(Priopćio Rudolfo barun Maldini.)

Južno od Mostara ispod strahotne okomite stijene, na kojoj se i danas još vide šiljasti ostanci nekad slavnog i ponosnog Stjepan-grada, izvire na više mjesta iz crnih ždrijela i jama ledena Buna. Okolo bistrih joj vrutaka i izvorčića naslagale se sigaste pećine zagrlivši se naokolo kao jedna kamena gromada. U dnu te gromade dugoljasto je jezero. Stvara ga Buna tik svojih vrela. Dugo je po prilici oko dvadeset metara, a širina mu iznosi oko deset metara. Pokraj jezera, a pod samom stijenom uz izvore Bune vidja se podrtina neke džamije i još nekoliko omanjih zgradica. Kroz tu džamiju, koju je sagradio Omer paša, dolazi se u malu kuću, u kojoj su dva turska groba. Prvi veći je grob nekog Sali Sartuk-Dede; uz njegov grob visi na zidu gvozdeni buzdovan. Drugi je manji grob Dedinoga služe Ačik-Baša. Te grobove čuva i danas posebni čuvar, koji svake večeri metne pred grobove ibrik s vodom i peškir. Narod priča, da ti pokojnici svake noći ustaju i da se peru prije nego će klanjati. Pa i danas Muslimani tvrde, da je svakog jutra peškir mokar i ibrik s vodom prazan. S toga na tisuće pobožnih Muslimana i hodočasti svake godine k svetome tome mjestu, ne dotaknu se niti čilima, koji su okolo drvenih, čili-

mom pokritih lijesova prostri. Pred samim ždrijelom, iz kojeg izvire ledena Buna, a kraj pomenute grobnice uzdignuta je drvena terasa, da ti pruži bolji vidik na sam izvor i na duboko jezero. Samo ždrijelo ukrasuje siga, koja se u različitim oblicima poredala, a cijela pećina opet naliči spužvi svojim bezbrojnim otvorima, rupama i špiljama, što ih je voda izrovala kapljuc i mileć tuj kroz hiljade i hiljade godina. U tim otvorima i špiljama gnijezde se raznovrsne tice, ponajviše divlji golubovi i lastavice, uznemirujući svojim lijetom to tajinstveno mjesto, dok ti se tamo opet na drugoj strani a u samom jezeru ne počaže uz povaljeno gorsko kamenje po koja vesela pastrva gospodareći u tom bajnom i tajinstvenom jezeru i dalje po Buni. Buna je rijeka ponornica te je nastavak rijeke »Zalomske«, kojoj se izvor nalazi u blizini Gorskog polja. O toj sam rijeci čuo ovu priču. Vele, da je neki ovčar iz Nevesinja jednog jutra bacio svoj štap u rijeku Zalomsku i da je njegov otac mlinar iz Blagaja isti taj štap drugi dan iz Bune izvadio. Videći to otac i sin sporazumiju se, da se tim naskrom okoriste. Svaki dan bi od tada sin zaklao po ovcu i bacio ju u Zalomsku, a tad bi ju drugi dan otac iz Bune izvukao. Aga, čije bijaše vlasništvo to krdo, čudio se, da njegovih ovaca svaki dan biva manje, i pozove pastira na odgovornost. On se je izvinjavao pripisujući krivnju vukovima, kojih je u okolišnom gorju bilo silesija, a i danas ih se katkad nadje. Nu aga je sada malo bolje pripazio. I zbilja nekoga dana udje tomu u trag. Iz osvete ubije on nevjernog slugu i baci ga u rijeku Zalomsku. Drugi je dan mlinar umjesto zaklane ovce izvukao iz Bune truplo mrtvog svog sina.

Nu vratimo se k izvoru Bune. Rekosmo naprijed, da je izvor Bune jedan od veličanstvenih prizora ponosne naše domovine Herceg-Bosne. Ugodno je potom tuj i boraviti, osobito za topla ljeta ili za bajne mjesecine. Nu Buna pruža i koristi marljivomu Hercegovcu. Ona mu tjera mlinove i to već odma pri svome izlazu, naime čim počne oticati kamenim svojim koritom. Tada lagano zakreće na zapad prama Neretvi zelenim blagajskim poljem natapajući ga, da se jugoistočno od Blagaja kod sela Bune po sata od izvora slije u svoju maticu Neretvu i s njom u sinje Jadransko more. Pri ušću Bune u Neretvu ima lijep dvorac i vrt, što ga je ondje sagradio nekadašnji vezir hercegovački Ali paša Rirvanbegović. Vrt je prekrasan, a pun svakojakog južnog voća kao: maslina, smokava, mogranja itd. Izvor je Bune po tome pravo čudo božje prirode i veličanstven ukras naše mile domovine Herceg-Bosne.

XXXI. glavna skupština hrv. planinarskoga društva u Zagrebu.

Glavna skupština hrv. planinarskoga društva za god. 1905. sazvana bi po §. 7. društvenih pravila i održana 21. travnja 1906. uz ovaj oglašeni dnevni red: 1. Predsjednik otvara skupštinu; 2. Ovjeravljuje se zapisnik zadnje glavne

skupštine; 3. Čitaju se izvještaji upravnoga odbora, blagajnika i nadzornoga odbora; 4. Iznašaju se eventualni prijedlozi; 5. Bira se novo predsjedništvo, upravni i nadzorni odbor.

Skupštini predsjedaše Miroslav grof Kulmer, a tajnikom bijaše Vjekoslav Novotni.

Na skupštinu dodje 21 član.

Predsjednik pozdravi živo zgodnim riječima skupštinu zahvaljujući se članovima na dolasku i ističući napose važnost planinarskog života za higijeniju čovjeka. Zatim se ovjerovi zapisnik prošlogodišnje glavne skupštine, kako je otisnut u »Planinaru« god. 1905., a tajnik pročita na poziv predsjednikov ovaj

Izvještaj o radu upravnog odbora u minuloj god. 1905.

Slavna skupštino!

I opet preskoči jedna godina život našega društva. Valja i opet društvenom odboru vršiti milu dužnost, da prema običaju u dvije tri riječi kaže, što je u minuloj godini radio, pa da od ugledne ove glavne skupštine primi naputke i savjete, po kojima bi u napredak društveni odbor još shodnije svoj rad udesio u procvat društva.

Danas ističe 31. godina društvenoga opstanka. U toj godini nastojaše ovaj odbor skromnim radom, ustrajnom i živom ljubavi polučivati cilj društveni, onaj isti cilj, za kojim su vazda svi naši odbori žilavo išli, naime buditi interes i ljubav za gorsku prirodu, taj uvijek mladjahni izvor znanosti i umjetnosti, taj uvijek živi izvor zdravlja i veselja. Ako ovaj odbor nije mnogo polučio, nitko pravedan ne će moći kriviti njega, već uz ine naše već lani istaknute općenite društvene prilike one naše uglednike, koji šećuć često po zadušljivoj Ilici ili po Zrinjevcu misle, da se po vrsnoj knjizi i po tudjim umjetničkim kopijama može uvijek doći do one savršenosti, za kojom ljudski načraňeni um prirodno vazda teži. Da to ne stoji, nasuprot da je uz knjigu i vrsnu kopiju znanstveni i umjetnički napredak još uvijek nužno vezan i na duboko i tanko razmatranje i proučavanje svekolike prirode, toga uvijek tajinstvenoga, svetoga i idealnoga žrtvenika božjega, dokazuje jasno i nepobitno uz povijest znanosti još i povijest svih planinarskih družina, a i povijest našega planinarskoga društva. To ovdje dokazivati, mislim, da bi bilo skroz suvišno.

Što gorska priroda valja za zlatno naše zdravlje, svi nam liječnici jednakо i suglasno govore; ali i »njihova« se riječ ne sluša. I tu se obistinuje ona poznata poganska: meliora probo, deteriora sequor, t. j. vjerujem, da je bolje ono, što mi svjetuješ; ali jer mi je malo teško to činiti, volim ono raditi, što je nevaljalo.

Rekoh, da ovaj odbor nije u prošloj godini mnogo polučio; nu ipak valja da se istakne, da je bez buke, vike i bez reklame broj društvenih prijatelja porastao, a društvo se u skromnosti svojoj opet pridignulo. To jamačno ne znači, da je društvo nazadovalo.

Ali opet je i to nepobitna istina, da Zagrebčani svoju predivnu okolicu još vrlo slabo cijene, kad nam je jedva svaki 250. stanovnik grada član društva.

Što su nam ti članovi društva uz odbor radili i nastojali u planinarskom pogledu, vidi se iz društvenoga časopisa. Tu smo čitali opise iz domaje kao: iz križevačkog kraja, iz gorskoga kotara, iz Plješvice, sa sv. Gere, iz Dalmacije; ali nadjosmo i opisa naših planinara iz Tirolske, sa Vesuva, koji je ovih dana opet tolike stotine ljudi žarkim pepelom svojim zasuo; čitasmo planinarskih prizora iz Švicarske i Tatre. Svi ti dopisi jednodušno bodre čitatelje veleć: hajde u gore, tamo je mir, tamo je raj, tamo je pravi život, tamo zdravlje.

Iz društvenoga se časopisa još vidi, da nam je broj članova u minuloj godini porastao za 21. Po tom danas brojimo 27 utemeljitelja, 306 članova, 10 prinosnika, ukupno 343 planinara.

Što je odbor ovaj radio kroz godinu kao društveni upravnik i gospodar, dokazuju zapisnici odborskih sjednica. Iz njih valja tek ovo istaknuti:

Odbor ovaj pismeno i usmeno opetovano zamoli ovogradsko poglavarstvo, da se za potrebu zagrebačke publike svede telefon na Sljeme. Grad toliko uvaži tu molbu, što je u tu svrhu uvrstio u proračun 1000 kr., te je nade, da će se naskoro telefon provesti. Nadalje je ovaj odbor potaknuo kod grada pro- duženje sljemenske ceste na Stubicu, napokon još zamolio izlučenje zemljišta na Sljemenu za gradnju planinskoga hotela; ali do danas,iza 14 mjeseci, još ne stiže nikakovo rješenje. Još podigne ovaj odbor na okičkoj Plješivici gvozdenu piramidu od 5 metara troškom od preko 1000 kr., za koju su požrtvovno do- prinijele po 20 kr. općina samoborska i jaskanska, a 25 kr. društvo za poljep- šavanje Samobora. Odbor izriče i ovom prilikom darovateljima odličnu svoju zahvalnost.

Još ovaj odbor izradi i tri gorska vodja i to: vodj na okičku Plješivicu, na sv. Geru i ponovno vodj na zagrebačko Sljeme, od kojega je uz »Planinar« 1000 komada rasprodano.

Nadalje se ovaj odbor prihvatio znatne osnove svesti pješački put od sljemenske kuće preko gore na Stubicu, te misli do jesen biti i tim gotov. Taj put bio bi donekle nastavak kolnika sljemenskoga i kolnika, što ga je vlastelinstvo šestinsko kroz svoju goru izgradilo ispod Jakopa tik pod Sljeme.

Još je ovaj odbor stupio u dogovor sa općinskim poglavarstvom u Ivancu za gradnju gvozdene piramide na Ivančici. Budući da bi ta gradnja stajala preko 6000 kr., radi ovaj odbor, da se najprije i drugi faktori za tu stvar za- interesuju. Novi vidik na Ivančići bio bi nuždan zato, jer je taj vrh važna tri- angulatorna točka i jer se stara, drvena piramida mora radi trošnosti porušiti, kako je to ovaj odbor objavio i poglavarstvu u Ivancu kao nadležnoj upravnoj općini.

Odbor ovaj upotpuni osim toga nuždan potrošni inventar na Sljemenu, a

nešto i društvenu knjižnicu. Ova se pomnoži sa sedam godišta časopisa, za četiri nova djeja i za jedan zemljovid. Od toga primi naše društvo na dar dvije knjige i to jednu od bratskoga planinarskoga društva u Ljubljani a drugu od hrv. naravoslovnog društva u Zagrebu, na čem im ponovno izričemo usrdnu zahvalu.

Knjižnica naša ima prema tomu 100 djela u 319 svezaka ili sveščića, 56 karata i 60 panorama.

Odbor izdavaše prema prijašnjim godinama još društveni mjesečnik za svoje članove. Časopis se tiskaše u 400 primjeraka; po 33 primjerka davaše odbor na poklon ili u zamjenu.

Društvo naše nije ni financijski spalo. Ima gotovine preko 7240 kr., a sva imovina valja preko 17.800 kr.

Još nam je dužnost javno se zahvaliti svim našim sl. uredništvima javnih dnevnika, što su nam rado i besplatno primala društvene objave.

Konačno javlja žalošću ovaj odbor, da nam je pet vrlih prijatelja i odličnih planinara našega društva umrlo i to: Bubanović Julije, kr. vel. župan u. m.; Budicki Milan, gradski baždarski upravitelj; dr. Jakopović Bogdan, liječnik; dr. Rakovac Ladislav, kr. odsječni i zdravstveni savjetnik, i Tkalčić Ivša, nadarbenik prvostolnoga kaptola zagrebačkoga. Slava im!

Molimo, da slavna ova skupština izvoli primiti ovaj izvještaj na znanje.

Izvještaj ovaj bi primljen na znanje, isto tako i izvještaj blagajnički, koji bijaše ovako predložen:

Imovina za god. 1905.

Kruna

1.	Blagajnički ostatak	7.243.98
2.	Vrijednost imovine :	
a)	Piramida na Ivančici	600.—
b)	Piramida na Sljemenu	5600.—
c)	Piramida na Plješivici	1016.—
d)	Vlastita kuća na Sljemenu	1200.—
e)	Inventar u istoj	150.—
f)	Inventar u planinskoj kući na Sljemenu	900.—
g)	Pokućvo	300.—
h)	Inventar u Podsusedu	160.—
g)	Paviljon kod Kralj. Zdenca	250.— 10.176.—
3.	Knjižnica	350.—
4.	Tiskanice	30.02
	Ukupno	17.800.—

Slovom: Sedamnajst hiljada osam sto kruna jest čista imovina hrvat. plan. društva.

Zaključni račun za god. 1905.

	Kruna
1. Blagajnički ostatak	7.267.95
2. Članarina	1.806.—
3. Članarina od god. 1904.	6.—
4. Preplata na »Planinar« i 2 kod. prodana	22.—
5. Pripomoć za gradnju piramide na Plješivici	65.—
6. 23 kom. prodanih znakova	46.—
7. Noćenje u plan. kući	91.20
8. Stanarina u vlast. kući	110.—
9. Kamati od uložnice br. 96852, I. hrv. šted.	264.18
10. Dug od Dore i za prodano piće	64.75
11. Paušal za vinotočje	200.—
Prihod	9.944.08
Rashod	2.700.10
Blagajnički ostatak	7.243 98
1. Zakupnina	81.—
2. Asekuracije	14.09
3. Tisak »Planinara« i nagrada uredniku	672.37
4. Prinos za Strossmayerov spomenik	50.—
5. Uredjeuje puteva i upravni trošak	210 85
6. Nabava inventara	258 88
7. Nova piramida na Plješivici	1016.—
8. Povraćene namire	100.—
8. Inkaso	118.86
10. Conto vina	62,85
11. Plaća Dori za podvorbu	107.20
Rashod	2.700.10
Ostatak	7.243,98
Ukupno	9.944 08

Blagajnički ostatak iznosi slovom: Sedam hiljada dvije sto četrdeset i tri krune 98 filira.

U Zagrebu, 20. travnja 1906.

Ivan Exner.

Revizioni odbor pregledao je društvene račune za godinu 1905., te je srađiviv izdatak sa primitkom pronašao ih u redu time, da se društvenom blagajniku absolutorij može podijeliti.

U Zagrebu, 21. travnja 1906.

Milčić.

Rik. Flögel.

Rusjan.

Skupštinar R. Flögel kao pročeonik revizionoga odbora na to predlaže absolutorij blagajniku i upravi, što skupština bez primjedbe i prihvati.

Iza toga odstupi stari odbor, a nakon odmora, gdje se je vijećalo o novom izboru društvenoga odbora, izabran bi na prijedlog skupštinara Pilepića Rudolfa per acclamationem ovaj upravni odbor: Miroslav grof Kulmer predsjednikom, Lenuci Milan i Broschan Miroslav podpredsjednicima; odbornicima: gg. dr. Bošnjak Karlo, Broz Mirko, Exner Ivan, Hafner Ivan, dr. Kornicer Oskar, pl. Kos Tomo, dr. Kučera Oton, dr. Langhoffer August, pl. Marković Franjo dr., Novotni Vjekoslav, Rotter Antun, Sova Slavoljub.

U nadzorni odbor izabra skupština gg.: Flögel Rikarda, Milčić Petra i Rusan Josipa.

Na upit predsjednika, ima li koji član kaki prijedlog, iznesu pojedini skupštini ove misli i želje i to:

Član Pilepić, da odbor nastoji oko življe planinarske društvenosti, da ćeše publiku pozove javnim glasilima u prigorje zagrebačko i samoborsko, tako da će i familije moći poći; da se broj članova podigne, mislio bi shodnim, da članovi imadu društvenih pristupnica svagda pri ruci, gdje bi se novi član začlaniti mogao; član Kern mnije, da je najveća zapreka uspješnjem razvitku planinarstva manjkava i skupa općila u cijelo naše prigorje; član Kučera upozoruje na tu žalosnu pojavu, da naša odraslija inteligentna mladež ne mari za planinarstvo; član Predeović ističe želju, da odbor spremi put na Sljeme preko Vrabča.

Predsjednik na to završi skupštinu moleć članove skupštine, da svaki pojedini uznastoji oko razvitička društva i tim oko razvitička planinarstva.

Hrvatsko planinarsko društvo u Zagrebu godine 1906.

Uprava: Predsjednik Miroslav grof Kulmer. Podpredsjednici: Milan Lenuci i Miroslav Broschan. Tajnici: Slavoljub Sova i Vjekoslav Novotni. Blagajnik Ivan Exner.

Članovi odbora: Karlo Bošnjak dr., Mirko Broz, Ivan Hafner, Oskar Kornicer dr., Tomo pl. Kos, Oto Kučera dr., August Langhoffer dr., Franjo pl. Marković dr., Antun Rotter.

Nadzorni odbor: Rikard Flögel, Petar Milčić i Josip Rusan.

Članovi utemeljitelji: Blumauer Makso, Čanić Gjuro podmaršal, Deželić Gjuro, Exner Ivan, pl. Galjuf Ljudevit, Hatz Ivo, pl. Josipovich Imbro, Khuen-Hederváry Drag. grof, Kulmer Miroslav grof, Körösköny Vjek. dr., Kuljević Božidar-Sakcinski, Lenuci Milan, Liehl E. + Mallin Ivo dr., Mallin Tošo + Mikulčić Mirko dr., Novak Ivan, Pongratz Gustav vitez, Prister Guido, Prister Eduard, Preradović Radovan, Radivojević Jovan, Radković Josip, Stožir Ivan, Vranyczany Drag. barun, Vranyczany Ivan bar. + pl. Weiss Emil.

Redoviti članovi: Abeles Marko, Ambros Josip, Ancel Ivan, Andrašević Gjuro, pl. Andrassy Ljud. dr., Andrijević Stanko, Antolek Josip, Arko Antun, Arnold Franjo, Arnold Gjuro dr., Augustin Gjuro.

Bančić F., Bartulić Ivan, Bartulić Jaroslav, Bartušek Ivan, Bašić Josip, Benedik Franjo, Bedeković Kamilo, Bedeković Dragutin, Beker Ivan, Benković Ivan, Berger Srećko, Bethheim Milan, Bernardić Ferdo, Bičanić Antun, Birač Dušan, Blažić Miroslav, Bošnjak Karlo dr., Bothe E. F., Bombelles Marko grof, Borelli H. knez Vranski, Breithut Albert, Brodjinov Vilim, Broschan Miroslav, Broz Mirko, Brusina Antun, Brusina Spiridion, Bučar Franjo dr., Budicki Ferdinand, pl. Budisavljević Bude, pl. Burgstaller Remetski Franjo dr., pl. Burgstaller Remetski Janko.

Crnadak Milivoj, Crnadak Gjuro, Cuculić Milorad dr., Cvetnić Tomo.

Čačković Vrhovinski Miroslav dr., Čučković Uroš dr., Čitaona Grubišnopojle*, Čitaona Vinkovci*, Čitaona u Kaptolu*, Čitaona u Čabru*.

Dečak Luka, Dečak Josip, Deutsch Slavko, Divković Mirko, Dolovčak Ivan, Došek August, Dupelj Gjuro, Dvořák Vinko dr. Dolovčak Mladen.

pl. Eckel Hektor, Egersdorfer Šandor dr., Ehrenhöfer Vladimir, Eisner Herman, Eisner Milan, Ernst Miroslav, Erny Rudolf, Erritz Gustav.

Faller Nikola, Ferri Stijepo, Filipec Mijo, Fink Franjo*, Fischbach Robert, Flögel Rikard, Frank Gustav dr., Friedfeld Mavro, Fritsch Leo, Fröhlich Oskar, Fürst Hinko.

Gašparac Ante dr., Gašparini V., Gavella Nikola, Gavrančić Milovan dr., Gimnazija Vukovar*, Gjurgjević Gavro, Gmaz Josip, Gnezda Antun, Goglia Antun dr., Gorjanović Dragutin dr., Goldmann Dragutin dr., Grahor Janko ml., Grahor Janko st., Granitz Vatroslav, Greiner K., Grgurović Dragutin, Grlić Marija, Grömer Feri, Gundrum Fran dr., Guštin Josip, Guthardt Rudolfo.

Hadrović Gavro*, Hafner Ivan, Hagenauer Ljudevit, Hajdinjak Milovan, pl. Haladi Franjo, Halbarth Viktorina, pl. Halper Julio, Hangi Ivan, Heinz Antun dr., Hercezi Josip, Herrnheiser Šišman dr., Hercog Arnold, Hochsteter Antun, Hoić Ivan dr., Hoffer Nikola dr., Hoffman B., Holjac Janko, Höngsberg Leo, Höngsberg Bernh. dr., Hörer Ivan, Horvat Dragutin dr., Horvat Josip Fran, Hrenović Antonija, Hržić Velimir Topuski, Hühn Franjo, Hühn K. dr.

Ivančević Nikola, Ivković Gjuro dr.

Jakšić Nikodem dr., Jambrešković Ljud. dr., Jemeršić Pavao, Jordanić Nikola, Jovičić Ljubomir.

Kadić Mato, Karal Gjuro, Karas Mirko, Kaufmann Ivan, Kepeš Julio dr., Kern Ante, Kišpatić Mijo dr., Klein Vjekoslav, Kleščić M, Klofutar Albert, Kočenda Stjepan, Kodrić Gustav, Kolmar Edmund, Kornicer Oskar dr., pl. Kos Tomo, Kosirnik Ivan dr., Kostijal Antun, Kozlović Marko, Kovačić Mijo, König Mirko, König Vilim, Kralj Stjepan, Krammer Alois, Krešić Milan, Krešić Vladimir Kučera Oton dr., Kugli Stjepan, Kuhar Alexander dr., Kulmer Alex. grofica, Kuntz Ivan, Kuralt Franjo.

Langhoffer August dr., Lovrenčević Martin, Lovrenčić Vilim, Löbl August, Magdić Franjo, Majcen Milan, Malvić Franjo, Mance Dragutin dr., Manoj-

lović Gavro dr., Maravić Mile, Marchetti Mirko dr., Marek Ivan, Marjanović Luka dr., Margreitner Franjo, pl. Marković Franjo dr., Märtens Vjekoslav, Maruzzi G. A., Mašek Bosnodolski Drag. dr., Mašek Bosnodolski Hinko*, Mazzura Šime dr., Mažuranić Vlatko, Mayer Makso, Medvedić Rok Paskval, Mihaljinec Milan, Mikić Dragutin, Milčić Petar, Miletić Matija, Miletić Stjepan dr., Mišusnić Marko, Mirković Dragutin, Mocnaj Dragutin, Mohorovičić Andro dr., Mondkar Sofija, Mrzljak Rok* dr., pl. Mraović Ivo, Mudrovčić Josip dr., Müller Adolf, Müller Ernst dr.

Pl. Neuberger Feliks, Neidhard Dragutin, Neidhard Gjuro, pl. Nikolić Vladimir, Nosan Milan dr., Novotni Vjekoslav.

Obad Ivan, Onsea August, Operman Dragutin dr., Oršić Antun, Osek Ivan.

Papić Janko † Partaš Ivan, Pasarić Josip, Pazman Josip dr., pl. Pečić G., Pečinovsky I., pl. Pejećić Vatroslav, Pernat Dragutin, Petračić Milan dr., Petroci Dragutin, Piatki Antun, Pierotti Luiggi, Pilar Martin, Pilepić Rudolfo, Plečko Stjepan, Pleško Bartol, Pliverić Josip dr., Pliverić Stjepan dr., Popović Stevan Vasić, Potočić Josip, Pramberger Vlatko, pl. Praunsperger Fileus, Predojević Albert dr., Prica Ilija dr., Princ Josip, Přívora Drag., Prišter Vladoj, Pulszky Garibaldi.

Račić Viktor, Radić Antun dr., Radja Antun, pl. Rakoczay Šandor dr., Raizner Ljudevit, pl. Rajzner Šandor, Randić Ivo, Rauch Gejza barun dr., Richtarić Gjuro dr., Rogina Antun, Rossi L., Rotter Antun, Rusan Josip.

Salleto Franjo, Samobor trgovište, Saulik Pavao, Schneider Ivan, Scholz Antun, Schöller Franjo, Schönstein Makso, Schwarc Dragutin dr., Schwarc Ljudevit dr., Schwarc Hinko, Seć Alexander, Segen David dr., Senetić Šime, Severinski Rudolf, Seyffert Fridrik, Simonović Radivoj dr.*, Smičiklas Tade, Smodek Andrija, Smrekar Milan, Solar Eranjo ml., Sorg Filip, Sova Slavoljub, Spitzer Arthur, Spitzer Arnold, Spitzer Dragutin, Spitzer Rudolf, Spitzer Egidius, Sporčić Ivan, Starčević Mile dr., Stanisavljević Julio, Starec Antun, Steiner Makso dr., Stejskal Ferdo, Stiasni Antun, Stožir Vlatko, Stubenhofer Josip, Stunković Matija, Suk Srećko dr., Supanek Julije, Szabo Franjo, Szentgyörgyi Šandor dr.

Šaban Franjo, Šafarić Michael, Šauf Alexander, Šega Ferdinand, Šenoa Milan dr., Šenoa Aurel, Šilović Josip dr., Šneider Ivan, Špun Strižić Nep. dr., Srepel Slavoljub, Štagel Žiga, Švinderman Blaž, Švarc Mirko, Švrljuga Franjo, Švrljuga Šime dr., Škola Sv. Ivan Žabno*, Šuller Franjo.

Thaller Ignat dr., Thaller Franjo, pl. Tolnaj Samojlo, Tomšić Julio, Tomšić Ljudevit, Trauttner Vladoj, Tušetić Alberto, pl. Türk Franjo.

Vabić Dragutin, pl. Vancaš Alexander, Varga Gjuro, Vinković Božo dr., Vranešević K., Vrbanić Dragutin, Vuković Dragutin, Wagner Ivan ml., Wagner Ivan, Waronig Franjo, pl. Walter Rikard, pl. Weiss Milan, Wieland Vjekoslav, Winkler Eugen dr., Wolfram Ivan.

Zahar Ivan dr., pl. Zajc Karmel, Zamečnik Kaspar, Zeininger Beno ml., Zigmundovsky Rudolfo, Zoričić Milovan, Zviezdić Milan.

Živojnović Mladen.

Vodič po zagrebačkoj gori.

1. Iz Zagreba na Lonjsku pećinu (Adolfovac) (620 m).

Na sjeveru iznad Zagreba sklopilo se gusto i granato većinom bukvom manje kestenom, crnogoricom i drugim drvljem obrasio gorje, koje se proteglo od zapada na istok.

Najviši je vrh u tom gorju Sljeme (1035 m).

Na Sljeme vodi danas sa zagrebačke strane više putova, koji se svi na Sljemenu sastaju. Jedan vodi iz Vrabča uz Pongracovu lugarnicu; drugi od sv. Duha preko Frateršćice i Mikulića; treći od sv. Duha preko Lukšića i Doline pod zapadni dol Medvedgrada; četverti preko Kraljičina zdenca Elvirinim putem; peti preko Kraljevca; šesti preko Gračana, gdje ima opet više uzlaza; sedmi preko Zvečaja i Dolja; osmi na Bliznec, deveti na Bačun.

Najlagodniji put na Sljeme za pješaka jest put na Kraljičin zdenac, a za kola jedini onaj na Bliznec velikim kolnikom.

Elvirin put sagradi Mir. grof Kulmer god 1898.

Adolfovac jest krasan prikrit vidikovac, podignut na strmom kamenom rubu Lonjske pećine. Ime ima od načelnika grada Zagreba, Adolfa Mošinskoga, koji je gradio tu krasnu cestu na Sljeme god. 1897.

Na Lonjsku pećinu možeš doći iz Zagreba kolima za dva dobra sata, a i pješice za isto vrijeme, samo ne kolnikom, već na priječac.

Pješak mora u Gračane gornje, to je iz Zagreba put od 6 km; ili na Zvečaj u Dolje, Bliznec do Jukundovca, to je iz Zagreba put od 8 km. Ako ideš u Gračane gornje, možeš preko Rebra na Lonjsku pećinu; nu tim putem ne može, tko dobro staze ne pozna; a jest jedan od najlepših, turistički najinteresantnijih i najkraćih uzlaza. Zadnji dio puta na Lonjsku pećinu jest na jedno 300 koraka strm, ali se toj strmini možeš ukloniti, ako pod strminom skreneš desno na stazu travom obraslu, koja vodi na 150 metara odaljeni glavni kolnik. Tim kolnikom dolaziš isto tako lagodno do Lonjske pećine, samo ćeš tim dobra po kilometra put produljiti.

Onaj, koji ide pješice iz Jukundovca na Lonjsku pećinu, ima prevaliti priječac skroz strm; pod slapom gornjim u Jukundovcu ima na bukvi tabla oznakom »na Sljeme preko Adolfovca«, a priječac je označen crvenilom. Taj priječac siječe šest puta glavni kolnik i to kod kilometrinâ: 3., 3·25, 4., 4·3., 4·85 i 5·4. Kad izadje pješak na šesti okuč kolnika, opazit će na bukvi preko puta tablu, koja ga na lijevo puti na Adolfovac, put od jedva po kilometra. Priječac taj od Jukundovca ima 1·5 km., kolnik 3·4 km.

Tko hoće kolima na Lonjsku pećinu, valja da ide glavnom cestom na Gračane, Zvečaj u Dolje. Tuj se dijeli cesta; lijevi, sjeverni, trag vodi na Sljeme, desni, istočni, ide u Bačun, sv. Šimun, ili Markuševac, Trnavu, Čučerje i dalje na Planinu, najviše selo u zagrebačkoj gori na južnoj strani.

Čim su zakrenula kola na lijevo, zašla su na Bliznec selo i u Bliznec dol. To je cesta pravog alpinskog lica i čara. Potok Bliznec sabirući svoju vodu iz

raznih vrela pod Sljemenom po šumskim kosama kao što su: Kališće, Kozji hrbet, Brezovica, Snopljak, Tusti vrh, Stare senokoše, Javorek, Lončina, Bakin krč, Goli vrh itd. sastavlja dva svoja traga u jedno korito kod Jukundovca, dva kilometra od glavne ceste, te udilj tik ceste sad tiho i milo romoni i šapće, sad opet glasno i nemilo bruji, šumi jeći i dere. Kako i ne bi? Stisla ga istočno Medvečina a zapadno Rebro, dva strma, obrasla kamena rebra, preko 100 metara visoka, te mu zaklanjujuć sunce neprestano steru kamenu postelju i uzglavje, oko kojeg često glavu bije, pa još ljuče to uzglavlje preskakuje, tako da mu se bistrica hladna u sto traga rasprahom razbija.

Duboki taj i tihi dol živa je slika uvijek brižne i žive naravi. Njegovi mlinci, gorske kućice, koje plaho glave svoje pod gorski kamen zaklanjaju, glasni romon žive vode uz ječan klepet mlinske rabote razdragat će ti ljeti dušu, zanijeti oči; ali omilit će ti put u to gorsko srce i zimi, kad sjajni led uhvati silno mlinsko kolo, koje kao kaki gorski avetni starac, kojemu je silna brada u led ulegla, teško dišuć malo po malo borbom izmučen napokon sustane, te ti svojim obumrlim lednim trupom veliča zimski sjaj i silu Boga velikoga.

Put od Zrinjevca do Lonske pećine ima kolnikom 11·4 km., na priječac Jukundovački 9·5 km., a na prlječac preko Rebra 8 km.

2. Iz Zagreba na Črešnju (914 m.)

Od Lonske pećine vodi gradski kolnik dalje prema Sljemenu, ali ima i priječac crvenilom označen. Kad si na cestu izašao iz onog pokrajnog puta, koji te je doveo do vidikovca Adolfovca, nastavi put kolnikom do vrela. To vrelo odaljeno je samo 200 koraka; leži uzlazeći s lijeva i niže od ceste. Sa gornje strane ceste vode do njega sitne stube. Mali proplanak, koji se tu prostro kao dlan na ruci, zasadjen je naokolo omorikom. Dva velika hrastova stola i pet klupa naslonilo se sasvim pod vrh gustom šumom obrastao. Nema nikoga, koji bi zaboravio to malo krasno idilsko zaklonište, kad se je jednom tu odmarao.

Od toga vrela opet opet na cestu pa ćeš na 20 koraka na lijevo opaziti crven znak. To je priječac, koji te vodi sve do Črešnje. Priječac taj jest uopće strm, jednom i vrlo strm, zato za slabije, nježne nožice i za starce tegoban; ali ako zna deš strminom laziti, nema nikakove teškoće, pa se ne ćeš mnogo više izmučiti nego kolnikom. Uzdigni glavu, uvini krsta, uspravi tijelo, stupaj lagano i više na prsti, uzlazeći ne govori, pa ćeš neuspoljen svladati svaku takovu strminu. Valja da tako učiš hodati, pa će ti se pluća još malo po malo okrijepiti.

Priječac je taj inače povoljniji od kolnika s tri razloga: za polovinu je bliži, uvijek je pod gustim hladom i turistički ugodniji, budući da šuma i put neprestano znatno mijenja svoje lice.

Najveća se strmina diže od km. 5·9 do km. 7·7., gdje ćeš morati i vodo-derinom ili uz vododerinu poći. Ako prodješ taj put od 1·8 km. kolnikom,

uklonio si se toj strmini, pa možeš opet nastaviti put na priječac, što ti ga crvenilo pokazuje na rubu šume.

Cijeli priječac od Lonjske pećine do Črešnje siječe kolnik sljemenski 8 puta i to kod km.: 5·9, 7·4, 7·7, 8·1, 8·4, 9·4, 10·3, 10·5. Taj priječac ima 1·5 km., dočim je taj komad puta kolnikom dug 5 km.

Između kلومетra 8·4 i 9·4 ima uz priječac jaka bukva samica, na kojoj je ubilježeno crvenilom »Fridin trg«. Nije to nikaki trg, već se pred tom bukvom danas stiču razne zarasle staze i šumski putovi, koji zapadno vode preko bila i niza u gračansku šumu i u same Gračane.

»Črešnja« je kraj gorski, općenito poznat seljacima već od vajkada. Ime mu je odatle, što je tuj nekad rasla silna gorska trešnja ptičarka, koju je sljemenska bura odavna urušila. Da se spomeni toga mjesta dade opet živ znak, zasadi uprava hrv.-planinarskoga društva god. 1905. ondje opet trešnju. Mjesto to je malo stecište raznih staza. Ima tuj lijepa eliptička ravnica od Malone 100 metara zaogrnutu naokolo šumom, i to sa tri strane kršnom bukvom, a sa četvrte strane čistim sadjenim malim jasenikom, što ga prema sjeveru obrubljuje mlada sadjena omorika. Lijepa li tuj trkališta i zabavišta u ljetu i u jeseni na visu od 914 metara usred guste šume u debelu ladu. Ne znaš, što ti tuj više kriješi tijelo i dušu. Il je ona vedra tama modrog neba, il je miris tihane šume, ili cvjetno šarenilo tla, na kojem te ljupko pozdravljavaju na stotine ukočenih glavica ciklama, tih naših mirisavih mrazovih suzica; ili je živi žubor odaljena potoka, ili sjetan cijuk drobne gorske sjenice na krepkom čistom zraku, a nikad zaparnom suncu? Sve — sve ćeš tuj naći uz stotinu drugih darova božjih u silnom gvozdu gorskih rebara — na starom mjestu mlade zasadjene »Črešnje«.

Na tom krasnom gorskem proplanku dva su puta pukla za planinara, a ta dva puta označena su i sa dvije table. Jedna ti tabla veli: »u Jukundovac i Dolje«, pa ti kazuje put na jug t. j. na Bliznec i u blizneci dol. Na drugoj tabli čitaš: »u Gračane«, kojim je označen put na jugozapad, direktno u Gračane.

Ovdje ima još dva znaka, crveni i modri; crveni vodi iz Blizneca, a modri iz Gračana.

3. Iz Zagreba na Jelačić trg (810 m.)

»Jelačić trg« taj jest šumski kraj, koji se nalazi 810 metara visoko u zagrebačkoj gori. Stari je to kestenik općine gračanske. Seljaci prozvaše taj dio kestenika tim imenom valjda zato, jer je svojom širinom i ravninom nalik na Jelačić trg u Zagrebu. I jest tako.

Preko toga Jelačić trga vodi takodjer put na Sljeme ovako.

Iz Zagreba dolaziš preko Gračana uz gračanski potok s desne strane do krčme Gjure Bešića. Tuj prelaziš kameni most, primaš potok sa lijeve strane; za dvije stotine koraka odavle dolaziš do drugog kamenog mosta. Tuj ostavi ravn pravac i prijedji taj drugi kameni most, pa ćeš na vrbama kraj toga potoka opaziti modar znak. Taj znak će te odvesti do Jelačić trga.

Čim si prešao taj drugi kameni most, opet se cesta dijeli; jedna, lijeva,

vodi do crkve gračanske, a desni trag će te dovesti mimo kuće Radića opet na četvero razkrije i do krčme Ivana Puntijara. Mimo Ivana Puntijara i gornjih kuća gračanskih stići ćeš na 200 koraka do trećega raskršća. Desni vodi malo niz dol u gorski tjesnac i opet na gračanski potok. I ovuda se može na Jelačić trg, ali silne staze i lazi zavesti će svakoga, koji dobro ne pozna te staze; nu taj uzlaz nije ni obilježen. Valja poći lijevo na kamenu strminu kraj kuće Jurina, koja je obilježena znakom modrim. Prevaliv tu golu strminu od 500 koraka zaći ćeš u općinski kestenik i stići za dobra po sata na široki proplanak, na kojem se podigli gorostasni kesteni od 100 godina i više. Na jednom tih kestenskih divova naći ćeš na lijevo tablu: »Jelačić trg«.

4. Od Jelačić trga na Črešnju.

Nastavi put tim proplankom, pa ćeš se za dobar četvrt sata dobra hoda uspeti modrim znakom na drugi proplanak, gdje ćeš se sastati sa crvenim znakom. Taj crveni znak vodi te istočno nizbrdice gračanskim kestenikom do stare kvrgaste osamljene bukve, uz koju možeš stići skrenuv sjeverno na Lonjsku pećinu i na kolnik sljemenski. I tuda će te crveni znak voditi.

Na ovom drugom proplanku, gdje si se sastao još i sa crvenim znakom, skreni sjeverno, slijedi oba ujedinjena znaka, pa ćeš za pô sata stići do »Črešnje«, pošto si svladao jaku strminu od 200 koraka prešav prvi put kolnik sljemenski te se nadvrio nad rub kolnika. Pazi, da se tuj ne strmoglaviš; kolnik se spustio pod tobom na 6—7 metara.

Od Zagreba do Puntijara ima 6 km., a od Puntijara do Črešnje ima tuda 3·4 kilometra.
(Nastavit će se.)

Društvene vijesti.

— U glavnoj ovogodišnjoj skupštini hr. plan. društva izabran bi za godinu 1906. ovaj upravni odbor: Miroslav grof Kulmer, Lenuci Milan, Broschan Miroslav, dr. Bošnjak Karlo, Broz Mirko, Exner Ivan, Hafner Ivan, dr. Kornicer Oskar, pl. Kos Tomo, dr. Kučera Oton, dr. Langhoffer August, pl. Marković Franjo dr., Novotni Vjekoslav, Rotter Antun, Sova Slavoljub.

— U odborskoj sjednici odredjeno bi, da svaki član društveni ima platiti za noćenje na Sljemenu po 30 novčića za noć, a nečlan po 1 for. Osim toga ima svaki nečlan platiti kao odštetu za stolni inventar po 5 nov. lugaru, ako kod ručka treba za stol kakove podvorbe. Članovi će i onako po uvidjavnosti dvorbu lugarovu i lgarice po volji primjereno nagraditi.

— Pristupiše u društvo: kao utemeljitelj Ivan Novak, trgovac; kao članovi gg: Dolovčak Ivan činovnik u »Unitas«; Cvetnić Tomo, brodovlasnik; Erritz G. ces. i kralj. nadporučnik, Guthardt Rudolf, pekar; dr. Schwarc Ljudevit, odvjetnik; Schwarc Hinko, spediter, svi u Zagrebu. Gašparini V. gospodarski činovnik, Radja Antun kr. sudbeni

vijećnik u. m. pl. Mraović Ivo kr. kot. pristav, Saletto Franjo pismoslikar svi u Zagrebu; Močnaj Dragutin kr. šumarnik u Ogulinu, Pleško Bartol kr. kot. šumar u Ogulinu; Berger Srećko A. veletržac sa drvom, Grlić Marija udova, Gremer Franjo činovnik hipotek. banke, Deutsch Slavko privatni činovnik, Jovičić Ljubomir trgovac, Grgurović Dragutin trgovac, Hoffman B. trgovac, Kodrić Gustav gostioničar, Kadić Mato trgovac, Scholler Franjo trgovac, dr. Gašparac Ante odvjetnik, Vel. Gorica, dr. Petračić Milan odvjetnik Vel. Gorica, Šaban Franjo kr. kot. predstojnik Karlovac, Stubenhofer Franjo zastupnik »Dunava«, Medvedić Rok Paskval činovnik Croatie, Randić Ivo činovnik Croatie, Vranešević K. trg. agent, pl. Eckhel Hektor profesor obrtne škole, Zigmundovsky Rudolfo bankovni činovnik, Hühn Kurt liječnik, dr. Ferri Stjepo učenik realne gimnazije, Birač Dušan inžinir kod kr. zem. vlade, Bančić F. inžinir u Morinju (Boka Kotorska), Jordanić Nikola vijećnik kr. bansk. stola, Mudrovčić Josip dr. vijećnik kr. sudb. stola.

Oglas i molba.

Dogadjalo se opetovano, da dangube na Sljemenu štete prave režuć stolove i oglase društvene te odnašajući putokaza, flaša i kupica. Lugari ne mogu na sve svagda pripaziti, pa se zato u interesu društva što uljudnije umoljavaju svi članovi društva i p. n. publika, da pripazi na takove dangube pa da ih prijave, ili da im se brevi manu zaslužena pravica odkroji.

Još se umoljavaju sva p. n. gg. članovi, da svagda nose na Sljeme svoju godišnju namiru (kao izkaznicu), jer lugar imade nalog, da brani pristup u društvene prostorije nečlanima, koji bi često zapremali sobe, za koje tek članovi plaćaju.

Za noćenje na Sljemenu plaća član društva po 30 novčića, nečlan 1 for Jedni i drugi imadu kod društvenoga blagajnika g. Exnera urara i draguljara u Petrinjskoj ulici prije potražiti pristupnicu.

Za dvorbu nagradjivati će članovi lugara i kuharicu primjereno po volji, nečlanovi moraju plaćati barem po 5 novč., ako od lugara zatraže za stol podvorbnu sa drnštenim inventarom, za koji je društvo ove godine opet već izdalо do 200 K.

Uprava hrv. planinarskog društva.

Sadržaj: Na Vesuvu. Piše dr. Hinko pl. Hranilović. — Na vrelu Bune. Priopćio Rudolfo barun Maldini. — XXXI. glavna skupština hrv. planinarskoga društva u Zagrebu. — Hrvatsko planinarsko društvo u Zagrebu godine 1906. — Vodič po zagrebačkoj gori. — Društvene vijesti. — Oglas i molba.